

Sygn. akt IV KK 602/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 grudnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Stanisław Zabłocki (przewodniczący, sprawozdawca)
SSN Waldemar Płóciennik
SSN Paweł Wiliński

Protokolant Małgorzata Gierczak

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w sprawie **A.K.**

skazanego z art. 279 § 1 k.k. i art. 278 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w dniu 2 grudnia 2019 r.,

kasacji, wniesionej – na podstawie art. 521 § 1 k.p.k. – na korzyść skazanego przez
Prokuratora Generalnego

od wyroku Sądu Rejonowego w K.

z dnia 6 czerwca 2011 r., sygn. akt IX K (...)

1) Uchyla zaskarżony wyrok;

2) Umarza na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. postępowanie karne co do czynu przypisanego A.K. w pkt VII tego wyroku, a popełnionego w dniu 4 lutego 2009 r. (czyn zarzucony w pkt IV aktu oskarżenia), kosztami postępowania w tym zakresie obciążając Skarb Państwa;

3) W pozostałym zakresie przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w K..

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w K., po rozpoznaniu sprawy na posiedzeniu w przedmiocie wydania wyroku skazującego bez przeprowadzania rozprawy, w trybie art. 335 § 1 k.p.k., wyrokiem z dnia 6 czerwca 2011 r, IX K (...), uznał, między innymi, oskarżonego A.K., urodzonego dnia [...] 1992 r., za winnego tego, że:

1. w dniu 25 maja 2009 r. w K. działając wspólnie i w porozumieniu z dwoma innymi oskarżonymi, skazanymi tym wyrokiem oraz z ustalonym nieletnim, co od którego materiały zostały wyłączone do odrębnego postępowania, poprzez rozbicie szyby w oknie włamali się do domu położonego w K. przy ul. Ł., skąd zabrali w celu przywłaszczenia laptop marki A. wartości 2900 zł, aparat fotograficzny marki N. wraz z obiektywem wartości 1388 zł, telefon komórkowy marki N. wartości 669,78 zł, telefon komórkowy marki N. wartości 640 zł na szkodę Kancelarii [...], siedem płyt CD do nauki języka angielskiego, biżuterię o wartości 200 zł na szkodę W.W. oraz W. W., pieniądze w postaci 1.000 forintów i 10.000 lirów na szkodę E.F., tj. o przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. (pkt I aktu oskarżenia, pkt VII wyroku),
2. w dniu 10 czerwca 2009 r. w K. wspólnie i w porozumieniu z innym oskarżonym, skazanym tym wyrokiem, poprzez wybicie szyby we oknie włamali się do domu położonego w K. przy ul. C., skąd zabrali w celu przywłaszczenia laptop marki A.1 i aparat fotograficzny marki B., łącznej wartości 2.000 zł na szkodę J.B., tj. o przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. (pkt II aktu oskarżenia, pkt VII wyroku),
3. w dniu 29 lipca 2009 r. w K. wspólnie i w porozumieniu z innym oskarżonym skazanym tym wyrokiem, poprzez wybicie szyby w oknie włamali się do domu położonego w K. przy ul. P., skąd zabrali w celu przywłaszczenia złotą biżuterię, obrazek, 2 sztuki kart z kodami do konta, pieniądze w kwocie 12 USD, o łącznej wartości 1.000 zł na szkodę W.M., tj. o przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. (pkt III aktu oskarżenia, pkt VII wyroku),
4. w dniu 4 lutego 2009 r. wspólnie w porozumieniu z ustalonym nieletnim, co do którego materiały zostały wyłączone do odrębnego postępowania, poprzez wybicie szyby w oknie włamali się do domu położonego w R. przy ul.

N., skąd zabrali w celu przywłaszczenia laptop marki H., aparat fotograficzny marki C., perfumy H., biżuterię, zegarek damski marki E., pieniądze w kwocie 204 USD oraz 160 Euro, pistolet na śruty, o łącznej wartości 18.600 zł na szkodę D. K., tj. o przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. (pkt IV aktu oskarżenia, pkt VII wyroku)

i przyjmując, iż wszystkie te czyny popełnione zostały w podobny sposób i w krótkich odstępach czasu oraz stanowiły jeden ciąg przestępstw kwalifikowany z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k. przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu A.K. karę 3 lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. – grzywnę w wysokości 320 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 10 złotych,

oraz za winnego tego, że:

5. w dniu 13 lipca 2009 r. w K. wspólnie i w porozumieniu z innym oskarżonym skazanym tym wyrokiem zabrali w celu przywłaszczenia z domu położonego przy ul. P. laptop marki F., nawigację marki T., telefon komórkowy marki S., złotą biżuterię, aparat fotograficzny marki S., o łącznej wartości 10.000 zł na szkodę J., tj. o przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. – grzywnę w wysokości 80 stawek dziennych, ustalając na podstawie art. 33 § 3 k.k. wysokość jednej stawki na 10 złotych (pkt VI aktu oskarżenia, pkt VIII wyroku).

Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i § 2 k.k. oraz art. 91 § 2 k.k. w miejsce orzeczonych w punktach VII i VIII wyroku jednostkowych kar pozbawienia wolności Sąd wymierzył oskarżonemu A.K. karę łączną 3 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną 360 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 złotych, z tym że wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności, przy zastosowaniu art. 343 § 2 pkt 2 k.p.k. art. 69 § 1 i § 2 k.k. oraz art. 70 § 2 k.k. warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 5 lat, oddając w tym okresie na podstawie art. 73 § 2 k.k. oskarżonego A.K. pod dozór kuratora.

Wyrok ten, wobec niezaskarżenia go przez żadną ze stron postępowania, uprawomocnił się w pierwszej instancji z dniem 14 czerwca 2011 r. (k. 195, t. XXII).

Od wyroku tego, w części dotyczącej skazanego A.K., kasację w dniu 22 października 2019 r. wniósł na korzyść skazanego, na podstawie art. 521 § 1 k.p.k. (w brzmieniu obowiązującym od dnia 5 października 2019 r.), Prokurator Generalny. Orzeczeniu temu zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa, a mianowicie art. 335 § 1 k.p.k. w zw. z art. 343 § 7 k.p.k., polegające na rozpoznaniu sprawy w zakresie oskarżonego A.K. na posiedzeniu i wydaniu wyroku w trybie określonym tymi przepisami wskutek uwzględnienia wniosku prokuratora o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy w sytuacji:

- 1) gdy nastąpiła rażąca obraza art. 10 § 1 k.k. i art. 1 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o postępowaniu w sprawach nieletnich (Dz. U. z 2018 r. poz. 969 z późn.zm.), polegająca na zastosowaniu do oskarżonego A.K. w zakresie czynu popełnionego w dniu 4 lutego 2009 r., opisanego wpunkcie IV części wstępnej wyroku Sądu Rejonowego w K. z dnia 6 czerwca 2011 r. o sygn. akt IX K (...), zasad odpowiedzialności przewidzianych w Kodeksie karnym, mimo że przedmiotem rozpoznania była m. in. opisana w punkcie IV części wstępnej wyroku kradzież z włamaniem popełniona przez oskarżonego przed ukończeniem przez niego 17 lat i wydaniu wyroku skazującego A.K. za ten czyn, przy przyjęciu ciągu przestępstw z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., podczas gdy oskarżony ukończył 17 lat dopiero w dniu 13 maja 2009 r.,
- 2) gdy nastąpiło rażące naruszenie przepisu art. 10 § 4 k.k., polegające na zaniechaniu ustalenia wobec A.K., który pozostałe przypisane mu występki opisane w punkcie I, II, III i VI części wstępnej powyższego wyroku, popełnił po ukończeniu 17 lat, lecz przed ukończeniem 18 lat, okoliczności określonych w tym przepisie, dotyczących w szczególności stopnia rozwoju, właściwości i warunków osobistych, co skutkowało, że sąd nie rozważył stosowania wobec oskarżonego środków wychowawczych określonych w ustawie z dnia 26 października 1982 r. o postępowaniu w sprawach nieletnich, do czego był zobligowany w przypadku istnienia pozytywnej prognozy, a które to uchybienia spowodowały, że mimo braku podstaw do stwierdzenia, iż okoliczności

popęłnienia ww. przestępstw nie budzą wątpliwości, a postawa oskarżonego wskazuje, że cele postępowania zostaną osiągnięte, sąd nieprawidłowo uznał, że zachodzą podstawy do uwzględnienia wniosku prokuratora i nie skierował sprawy w zakresie oskarżonego A.K. do rozpoznania na zasadach ogólnych, lecz zadecydował o skazaniu i wymierzeniu kary na podstawie przepisów Kodeksu karnego, w postaci kary łącznej 3 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz kary łącznej grzywny w wysokości 360 stawek dziennych po 10 zł każda, z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres 5 lat próby, której wykonanie zostało zarządzone postanowieniem Sądu Rejonowego w K. z dnia 6 grudnia 2011 r. w sprawie o sygn. akt II Ko (...).

Podnosząc ten zarzut, Prokurator Generalny wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w K. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna i podlegała rozpoznaniu w trybie określonym w art. 535 § 5 k.p.k.

Pociągnięcie nieletniego do odpowiedzialności karnej na podstawie Kodeksu karnego możliwe jest tylko w precyzyjnie określonych wypadkach, stanowi bowiem wyjątek od reguły określonej w art. 10 § 1 k.k., wedle której odpowiedzialności karnej przewidzianej w tym Kodeksie podlega jedynie osoba, która w czasie popełnienia przestępstwa miała ukończone 17 lat. Do takich wyjątków zaliczają się sytuacje określone w art. 10 § 2 k.k., a także – w art. 13, art. 18 § 1 pkt 2 oraz art. 94 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o postępowaniu w sprawach nieletnich (Dz. U. z 2010 r., Nr 33, poz. 178, według stanu prawnego na chwilę toczącego się wówczas postępowania).

Wobec powyższego wskazać należy, że w wypadku czynu z pkt. IV aktu oskarżenia (objętego pkt VII wyroku) skazany A.K. w czasie jego popełnienia nie miał ukończonych lat 17. Jak wskazano bowiem już wyżej, skazany urodził się w dniu 13 maja 1992 r., a zatem w dniu 4 lutego 2009 r. miał ukończone tylko lat 16 (do ukończenia 17. roku życia brakowało nieco ponad 3 miesiące). W niniejszej sprawie nie zostały spełnione przesłanki, które pozwoliłyby na zastosowanie w stosunku do A.K. w zakresie tego czynu któregośkolwiek z wyżej wskazanych

wyjątków. Kradzież z włamaniem nie jest bowiem wskazana w art. 10 § 2 k.k., jako czyn, za popełnienie którego ustawodawca przewiduje możliwość pociągnięcia do odpowiedzialności karnej na podstawie Kodeksu karnego nieletniego, który ukończył 15. życia. Dodać w tym miejscu należy, iż w wypadku ciągu przestępstw (art. 91 § 1 k.k.), jako szczególnego wypadku realnego zbiegu przestępstw, czas popełnienia winien być odnoszony odrębnie do każdego przestępstwa składającego się na ciąg (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 września 2009 r., III KK 105/09, OSNKW 2009, z. 12, poz. 106 oraz Zoll: Prawo karne - czyn ciągły a wiek sprawcy. Glosa do wyroku SN z dnia 29 września 2009 r., III KK 105/09, OSP 2010, z. 6, poz. 65).

Wobec skazanego nie stosowano także trybu przewidzianego w art. 13 ustawy o postępowaniu w sprawach nieletnich, ponieważ nie toczyło się wobec skazanego postępowanie poprawcze, w ramach którego – jeżeli w czasie orzekania nieletni sprawca czynu karalnego ukończyłby lat 18 – sąd rodzinny byłby uprawniony do rozważenia wymierzenia takiemu nieletniemu kary w wypadku uznania, że stosowanie środków poprawczych byłoby już niecelowe (wtedy jednak byłby zobowiązany do zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary, czego w niniejszej sprawie nie uczyniono, co tylko utwierdza w przekonaniu, że wobec A.K. nie stosowano tego trybu).

Nie miał w tej sprawie zastosowania również art. 18 § 1 pkt 2 ustawy o postępowaniu w sprawach nieletnich, który nakazywał prowadzenie postępowania na podstawie przepisów Kodeksu postępowania karnego przez sąd właściwy według tego Kodeksu, gdy wobec nieletniego, który dopuścił się czynu karalnego, wszczęto postępowanie po ukończeniu przez niego 18 lat. W tej sprawie postanowienie o przedstawieniu zarzutów w zakresie kradzieży dokonanej w dniu 4 lutego 2009 r. zostało wydane w dniu 22 lutego 2010 r., a więc w czasie, kiedy A.K. nie miał ukończonych jeszcze 18 lat, bowiem wiek ten kończył z dniem 13 maja 2010 r. (co do tego, że chwilą wszczęcia postępowania przeciwko nieletniemu jest chwila przedstawienia zarzutów w postępowaniu karnym - zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 września 2009 r., V KK 233/09).

Wobec skazanego nie zastosowano także, z przyczyn oczywistych, art. 94 ustawy z 1982 r. Przepis ten wprowadza przewiduje uprawnienie sądu rodzinnego

do wymierzenia nieletniemu kary, ale podstawą zastosowania tego uregulowania jest uprzednie orzeczenie wobec nieletniego umieszczenia w zakładzie poprawczym, a następnie nierozpoczęcie przed ukończeniem przezeń 18. roku życia wykonywania tego środka poprawczego. W tej sprawie nie stosowano wobec skazanego środka poprawczego, nie było więc możliwości wymierzenia mu kary na podstawie art. 94.

Na marginesie wskazać trzeba, że przepisy ustawy o postępowaniu w sprawach nieletnich przewidują także możliwość rozpoznania sprawy nieletniego przez sąd karny w jeszcze jednym, szczególnym wypadku. Art. 16 ust. 1 przewiduje, że jeżeli w sprawie o czyn karalny, o którym mowa w art. 1 § 2 pkt 2 lit. a, wszczęto postępowanie przeciwko nieletniemu wespół z dorosłym, prokurator wyłącza sprawę nieletniego i przekazuje ją sędziemu rodzinnemu (według stanu prawnego na chwilę toczącego się wówczas postępowania karnego). W szczególnie uzasadnionych wypadkach, jeżeli czyn karalny nieletniego pozostaje w ścisłym związku z czynem osoby dorosłej, a dobro nieletniego nie stoi na przeszkodzie łącznemu prowadzeniu sprawy, ustawodawca zezwala prokuratorowi na wszczęcie lub prowadzenia śledztwo. Po jego ukończeniu prokurator, co do zasady, umarza je albo przekazuje sprawę nieletniego sądowi rodzinnemu. Tylko wówczas, gdy konieczne jest łączne rozpoznanie sprawy – przekazuje ją w całości z aktem oskarżenia sądowi właściwemu według przepisów Kodeksu postępowania karnego. Sąd ten w takim wypadku orzeka jednak w sprawie nieletniego z zachowaniem przepisów ustawy o postępowaniu w sprawach nieletnich (art. 16 ust. 2), co oznacza nie tylko konieczność dochowania wobec nieletniego szczególnych przepisów procesowych zawartych w tej ustawie, ale także przepisów materialnoprawnych, określających jakie środki i w jakich wypadkach mogą być wobec nieletniego zastosowane (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 lipca 1997 r., V KKN 217/97). Art. 16 ust. 2 ustawy o postępowaniu w sprawach nieletnich nie stanowi więc samodzielnej i dodatkowej podstawy do wymierzenia nieletniemu kary na podstawie przepisów Kodeksu karnego. Przepis ten zawiera jedynie normę proceduralną i określa wypadek, kiedy wbrew zasadzie właściwości sądu rodzinnego, sprawę nieletniego rozpoznaje sąd karny. Unormowanie to w żadnym wypadku nie przesądza o rodzaju

stosowanych wobec nieletniego środków ani nie daje podstaw do wymierzenia mu kary (B. Stańdo-Kawecka: Odpowiedzialność karna nieletnich a nowy kodeks karny, Palestra 1998, nr 9-10).

W tym więc zakresie skazanie A.K. za czyn zakwalifikowany z art. 279 § 1 k.k., popełniony w dniu 4 lutego 2009 r., było wadliwe i nastąpiło z obrazą art. 10 § 1 k.k. Sąd Rejonowy nie powinien był takiego orzeczenia wydawać, niezależnie od tego, że zarówno oskarżyciel publiczny, jak i uprzednio sam oskarżony o to wnosili, w ramach trybu określonego w art. 335 k.p.k. Zastosowanie konsensualnego trybu zakończenia postępowania karnego, określonego w tym przepisie, warunkowane było między innymi tym, aby okoliczności popełnienia **przestępstwa** (podkreślenie – SN) nie budziły wątpliwości. Sąd, przed wydaniem wyroku uwzględniającego wniosek prokuratora, zobowiązany był więc ocenić, czy w świetle materiału dowodowego fakt popełnienia przestępstwa nie budzi wątpliwości. W tej sprawie proste zestawienie daty urodzenia A.K. i daty popełnienia czynu z pkt. IV. aktu oskarżenia negatywnie weryfikowało możliwość wydania wyroku na posiedzeniu. Z prostego wyliczenia i porównania obu tych dat wynika bowiem, że skazany, wobec niespełnienia kryterium wieku, nie popełnił przestępstwa i nie podlegał odpowiedzialności karnej przewidzianej w Kodeksie karnym. W takim wypadku nie tylko nie było możliwości wydania wyroku skazującego co do tego czynu, ale już pierwotnie nie było podstaw do tego, aby prokurator umieszczał w akcie oskarżenia, skierowanym do Sądu Rejonowego, wniosek o wydanie wyroku skazującego i orzeczenie uzgodnionych z oskarżonym kary lub środka karnego.

Rację ma także Prokurator Generalny, gdy zarzuca Sądowi pierwszej instancji co najmniej przedwczesne skazanie A.K. za pozostałe zarzucane mu czyny. Wszystkie z nich są bowiem występками i zostały popełnione przez skazanego po ukończeniu przez niego 17. roku życia a przed ukończeniem 18 lat. W takich wypadkach art. 10 § 4 k.k. przewiduje nie tyle możliwość, co wręcz obowiązek zastosowania - zamiast kary - środków wychowawczych, leczniczych albo poprawczych, jeżeli okoliczności sprawy, stopień rozwoju sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste za tym przemawiają. Oczywiście, obligatoryjność tego przepisu w istotnej mierze niwelowana jest przez posłużenie się przez ustawodawcę przesłanką natury ocennej, o której mowa w końcowej części

analizowanej jednostki redakcyjnej. Niemniej jednak, możliwość zastosowania wobec sprawcy przestępstwa, o jakim mowa w tym przepisie, kar lub środków przewidzianych w Kodeksie karnym, zależna jest od dokonania w postępowaniu karnym przez sąd orzekający oceny okoliczności wskazanych w końcowej części przepisu, które z jednej strony dotyczą popełnionego czynu, z drugiej natomiast odnoszą się do osoby jego sprawcy. Należy przyznać rację Prokuratorowi Generalnemu, który – powołując się na przedstawicieli doktryny (zob. np. A. Zoll, Kodeks karny. Komentarz, t.1, Kraków 2004, s. 177) – wskazuje, że celem, do którego należy zmierzać przy wydawaniu orzeczenia wobec osoby, o której mowa w art. 10 § 4 k.k., nie jest też spełnianie przez karę wymogów ogólnoprewencyjnych, a potrzeby resocjalizacyjne młodocianego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2007 r., IV KK 459/06, LEX nr 310245 i wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 listopada 1979 r., V KRN 279/79, OSNKW 1980, z .3, poz. 27).

W związku z tym, dla oceny, czy w konkretnej sprawie nie zachodzi konieczność odstąpienia od wymierzania kary i zastosowania środków, o jakich mowa w art. 10 § 4 k.k., niezbędne jest zebranie możliwie pełnych informacji o sprawcy przestępstwa, w szczególności dotyczących jego stopnia rozwoju, właściwości i warunków osobistych, ale również stanu zdrowia i ewentualnych uzależnień. Zebranie takich danych w niniejszej sprawie nie miało miejsca, albowiem prokurator, w związku z treścią obowiązującego wówczas art. 335 § 2 k.p.k., ograniczył postępowanie dowodowe w postępowaniu przygotowawczym. Co więcej, rozpoznanie sprawy w postępowaniu sądowym na posiedzeniu, w związku z wnioskiem prokuratora zawartym w akcie oskarżenia o wydanie wyroku i orzeczenie uzgodnionych z oskarżonym kar, także przyczyniło się do tego, że w sprawie tej nie ustalono okoliczności, które miały istotne znaczenie z punktu widzenia treści art. 10 § 4 k.k. Poza danymi o uprzedniej karalności A.K. i szczątkowymi, aczkolwiek niezweryfikowanymi informacjami o skazanym, wynikającymi z jego własnych wyjaśnień (nie zweryfikowano np. podanych przez A.K. informacji o wcześniejszym stosowaniu wobec niego środków wychowawczych lub poprawczych, nie dołączono sprawozdań o przebiegu wykonania tych środków), organy ścigania i wymiaru sprawiedliwości nie dysponowały jakimkolwiek

materiałem, który – w zakresie okoliczności związanych ze sprawcą występkę – pozwoliłby na formułowanie ocen w płaszczyźnie kary czy środków, jakie powinny były zostać zastosowane wobec A.K.. Jak słusznie podkreśla się w uzasadnieniu kasacji, w toku postępowania przygotowawczego nie zebrano żadnych danych osobo-poznawczych (poza danymi o karalności), nie przeprowadzono wywiadu środowiskowego, nie zasięgnięto informacji z sądu rodzinnego, co powodowało, że prokurator nie powinien był korzystać z trybu przewidzianego w art. 335 § 1 k.p.k. Sąd Rejonowy natomiast, wobec braku przeprowadzenia podstawowych, a istotnych dla zastosowania art. 10 § 4 k.k., dowodów, sprawę powinien był rozpoznać na zasadach ogólnych (art. 343 § 7 k.p.k. w brzmieniu na dzień orzekania).

Wobec stwierdzenia rażącego naruszenia art. 335 § 1 k.p.k. i art. 343 § 7 k.p.k. (zarówno w płaszczyźnie art. 10 § 1 k.k., jak i art. 10 § 4 k.k.), wyrok w zaskarżonym kasacją zakresie należało uchylić i w konsekwencji - w części dotyczącej czynu przypisanego A.K. w pkt VII. tego wyroku, a popełnionego w dniu 4 lutego 2009 r. (czyn zarzucony w pkt IV. aktu oskarżenia) - postępowanie karne wobec oskarżonego A.K. umorzyć, bowiem jakiegokolwiek postępowanie (czy to karne, czy w sprawie nieletniego) toczyć się już o ten czyn nie może, wobec uchylenia z dniem 2 stycznia 2014 r. przepisu art. 13. ustawy o postępowaniu w sprawach nieletnich. W pozostałym zakresie należało, po wydaniu orzeczenia o charakterze kasatoryjnym, przekazać sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w K.. Sąd rozpoznający sprawę ponownie powinien przeprowadzić postępowanie dowodowe, tym razem pozwalające na uzyskanie danych umożliwiających ustalenie okoliczności, o jakich mowa w art. 10 § 4 k.k. Z uwagi na to, że zakres postępowania dowodowego w postępowaniu przygotowawczym w tej sprawie został przedwcześnie (wobec braku ustalenia wszystkich niezbędnych okoliczności, które mogłyby w świetle art. 10 § 4 k.k. stać na przeszkodzie orzeczeniu kary) ograniczony w związku z treścią art. 335 § 2 k.p.k. (według stanu prawnego obowiązującego w dacie prowadzonego wówczas postępowania) może zająć potrzeba skorzystania przez Sąd Rejonowy z art. 344a k.p.k. Należy także przypomnieć, że w związku z kierunkiem nadzwyczajnego środka zaskarżenia,

w toku dalszego postępowania obowiązywać będzie tzw. pośredni zakaz *reformationis in peius* (art. 443 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.).

Z wszystkich wyżej opisanych przyczyn Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku.

as